

3. Про затвердження Положення про систему підготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування : Постанова Кабінету Міністрів України від 7 липня 2010 року № 564 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/564-2010-%D0%BF>. – Назва з екрана.

4. Про затвердження Положення про Всеукраїнський центр підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування : Наказ НАДС від 16 лютого 2017 року №36 / Національне агентство з питань державної служби. – Режим доступу: <http://nads.gov.ua/page/nakaz-nads-vid-16-lyutogo-2017-roku-no-36>. – Назва з екрана.

5. Про затвердження Програми розвитку державної служби на період до 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/350-2013-%D0%BF>. – Назва з екрана.

Новоковська І.Д.,
магістрант Київського університету культури;
Науковий консультант: Соловійов В.А.,
заслужений діяч культури України, доцент,
м. Миколаїв

ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНІ ПЕРЕДУМОВИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ЕСТРАДНОЇ ПІСНІ

Естрадна пісня є одним з найпопулярніших видів професійного виконавства. Розуміння цього феномену передбачає осмислення особливостей його розвитку у системі духовної культури з огляду на зміни культурно-історичного контексту. Стан вивчення історико-культурних передумов розвитку сучасної естрадної пісні та її ролі у розвитку музичної культури і сьогодні залишається актуальною.

Мистецтво естради в УРСР у 50-і роки активно й плідно розвивалося. Демократизації художньо-мистецького життя в колишньому Радянському Союзі сприяли історичні рішення XX з'їзду КПРС (1956 р.). Інтерес до невичерпних скарбів народної творчості, пошук нових образно-виражальних засобів й збагачення традиційних позначились на розвитку українського музичного мистецтва у 60-ті роки.

На з'їздах Спілки композиторів України (IV-го — у 1962, V-го — у 1968 рр.) обговорювались актуальні проблеми розвитку композиторської творчості, теоретичного й історичного музикознавства, музичної критики, роботи з творчою молоддю, музично-естетичного виховання підростаючого покоління. Наприкінці 50-х— у 60-ті роки прийшло нове покоління творців української

музики: В. Бібік, О. Білаш, Л. Дичко, І. Карабиць, Л. Колодуб, В. Сильвестров, М. Скорик, Є. Станкович, В. Філіпенко та багато інших.

Поступово зміцнювалася матеріальна база музично-освітніх установ, відкривались нові навчальні заклади, будувалися приміщення з концертними залами й зручними аудиторіями для занять. Зростала мережа музичних шкіл, училищ, музичних відділів педагогічних та культосвітніх училищ. В республіці діяли п'ять вищих музичних учбових закладів: консерваторії (Київська, Одеська й Львівська), Харківський інститут мистецтв й Донецький музично-педагогічний інститут.

На межі 50-60-х років, розпочався новий етап формування естрадного пісенного репертуару, який відрізняється від попередніх суттєвими змінами у жанровій насиченості, функціональними особливостями й новими виконавськими засобами. Масовізація української естрадної пісні сприяли розвиток телебачення, удосконалення звукозаписуючої та звуковідтворюючої техніки, поява електромузичних інструментів. Усе зазначене сприяло виникненню численних самодіяльних вокально-інструментальних ансамблів - прикметної ознаки нової доби в розвитку музичного мистецтва.

Історія розвитку української естради в СРСР невід'ємна також від політичних змін. Так, у роки хрущовської „відлиги” українська естрадна пісня стала невід'ємною складовою програм Всесоюзного радіо та Центрального телебачення. Цьому сприяла поява популярних пісень П. Майбороди, І. Шамо, О. Білаша, І. Поклада на вірші А. Малишка, В. Сосюри, М. Рибчинського та ін. У зазначений період створено київсько-дніпровський і карпатський ліричні цикли [2].

На хвилі духовного відродження з'являється плеяда талановитих українських композиторів - новаторів: М. Скорика, В. Сильвестрова, Л. Дичко, І. Щенка, І. Шамо, Л. Грабовського. „Українська музика, - констатує дослідник В. Задерацький, - стала різноманітнішою у стильових проявах, позначилася бурхливим оновленням професійної творчості. Зростав рівень музично - художнього мислення” [1, с. 417].

Наприкінці 50-х рр. в Радянському Союзі з'явилася авторська пісня. Розквіт першої хвилі авторської пісенної творчості в УРСР датується початком 60-х років, наприкінці яких намітився певний занепад динаміки цього жанру. Українські «шістдесятники» – А. Горська, В. Голобородько, І. Світличний, В. Стус, В. Симоненко, С. Параджанов — виконували у межах нашої республіки таку саму, а то й важливішу роль, як Висоцький та Галич у масштабах всього СРСР. Їх діяльність являла собою рух опору проти тоталітаризму, тоталітарної матриці розвитку суспільства, що почала активно просуватися наприкінці доби „відлиги”.

Натомість „нова фольклорна хвиля” у творах М. Скорика, Л. Дичко та Л. Грабовського 60-х років характерна прагненням зберегти етнографічну цілісність та вірогідність фольклорних джерел. (Такими є музика українського поетичного кіно (М. Скорика до фільму С.Параджанова «Тіні забутих предків»

й Л. Грабовського до фільму Ю.Ільєнка «Вечір на Івана Купала», композиторська творчість Л. Дичко кантати «Червона калина», «Чотири пори року», «Карпатська» та ін.). Для творчості українських композиторів 60-х років характерна також зацікавленість новими масовими жанрами рок та поп-музики.

Представлення зразків старовинної української народної пісенної класики на I Міжнародному фестивалі старовинної музики Центральної та Східної Європи, що відбувся у 1966 р. у місті Бидгощ (Польща), стало мистецькою подією міжнародного масштабу.

Отже, серед історико-культурних передумов, що справляли вплив на розвиток радянської культури 50-х — 60-х років, зокрема музичного мистецтва, слід назвати такі важливі історико-культурні події, як потепління міжнародних відносин СРСР, XX з'їзд КПРС та ін. У розрізі жанру естрадної пісні музичне життя в Україні 50–60-х років характеризувалося активізацією діяльності концертних закладів і організацій, збільшенням кількості відповідних теле- і радіопередач, зростанням обсягів популяризації авторських і тематичних пісенних збірок. Особливо важливим чинником публічності жанру стало широке проведення фестивалів, конкурсів, оглядів, у тому числі виконавців української пісні.

Список використаних джерел:

1. Завадская Н. Певен и песня. Метод. пособие. – М.: Искусство, 1979.
2. Малишев Ю.В. Це - музика!. - К.: Музична Україна, 1974.

Одробінський Ю.В.,

кандидат мистецтвознавства, професор з наказу, завідувач кафедри дизайну
ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»,
м. Миколаїв

ФІГУРАТИВНА АРТ-ПЛАСТИКА УКРАЇНСЬКОГО СКУЛЬПТОРА АНАТОЛІЯ РОТАРЯ

Сьогодні, ім'я українського художника і скульптора Анатолія Ротаря є відомим в різних країнах світу: Японії, Франції, Саудівської Аравії, Об'єднаних арабських еміратах, Словаччини, Росії та інших. Він – яскравий представник сучасного мистецтва, учасник багатьох міжнародних і національних виставок, постійний учасник скульптурних салонів [1;2;3;4].

Його твори – це фігуративний абстрактний нео-експресіоністичний живопис і фігуративна арт-пластика, в основі яких закладені фрагменти миттєвої підсвідомої емоції людини в певному стані.